

lování uznali, že byli zaměstnání v té době u žalobce jako šoféři, jen popřeli svou vinu a tvrdili, že k nehodě došlo jen nešťastnou náhodou. Tento spor patří tudíž mezi spory náhradní z pracovního poměru, uvedené v §§ 1 a 4 c) zák. č. 218/96 ř. z. (nyní §§ 1 (1) a 2 c) zák. č. 131/31 Sb. z. a n.) a byl proto pro něj podle týchž ustanovení zákonných, podle § 23 téhož zákona (§ 3 zák. č. 131/31 Sb. z. a n.) a podle min. nař. č. 110/10 ř. z. (vlád. nař. č. 180/31 Sb. z. a n.) příslušný živnostenský (nyní pracovní) soud v P. Příslušnost živnostenského (nyní pracovního) soudu byla (jest) podle §§ 3 (2) a 23 zák. č. 218/96 (§ 1 (1) zák. č. 131/31) výlučná. Jsou tudíž rozsudky obou nižších soudů s celým předcházejícím řízením podle §§ 477 č. 3 a 503 č. 1 c. ř. s. zmatečné, neboť prvý soud nemohl podle § 104 j. n. ani výslovnou úmluvou stran býti učiněn příslušným pro tuto rozepři. K zmatečnosti bylo nutno přihlížeti z moci úřední a slušelo proto zrušiti rozsudky obou nižších soudů s celým předcházejícím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítnouti (§§ 471 č. 7, 477 odst. 1, 478, 513 c. ř. s.).

Čís. 15085.

Kdo podepsal objednáací list nevěda, že obsah objednávky odporuje tomu, co ústně ujednal se zástupcem druhé strany, jednajícím listivě, neschválil tím obsah objednávky. Použil-li obchodník ve svých věcech nespolehlivého člověka, jdou úskočné a listivé přehmaty téhož na vrub obchodníka, nikoliv oklamaneho zákazníka.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 1616/34.)

Žaloba na zaplacení kupní ceny z tržové objednávky byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně domáhá se zaplacení zboží, o němž žalovaný tvrdí, že je neobjednal a nepřijal. Podle zjištění nižších soudů žalovaný se při ústní rozmluvě se zástupcem žalobkyně zpečoval koupiti od žalobkyně ocelové tyče o délce 4 až 5 m, zástupce žalobkyně toto zboží o své újmě do objednáacího lístku vepsal a žalovaný tento objednáací list podepsal, nevěda, že jeho obsah odporuje tomu, co se zástupcem žalobkyně ústně umluvil. Tímto zjištěním jest opodstatněn závěr, že žalovaný byl o obsahu objednáacího lístku, který podepsal a jenž došel žalobkyně, v omylu, týkajícím se hlavní věci, k němuž zavedl zástupce žalobkyně podnět úskočným a listivým jednáním. Takto si počínal zástupce žalobkyně nejen při jednání se žalovaným, nýbrž i při jiné příležitosti, jak se ukázalo v jiném sporu. Nejvyšší soud vyložil a odůvodnil již v rozhodnutí čís. 11430 Sb. n. s., k jehož zevrubným důvodům se pro stručnost odkazuje, že, použil-li obchodník ve svých věcech, k nimž náleží i sbírání nabídek, nespolehlivého člověka, nelze úskočné a listivé přehmaty téhož

přičítati na vrub oklamaného zákazníka, nýbrž jdou na vrub obchodníka, těžícího z těchto přehmatů. Při tom nezáleží na tom, zda obchodník v tom kterém případě věděl nebo věděti mohl, že si jeho zástupce při uskutečnění nabídky počínal lstivě a úskočně. Nedošlo tedy co do oceňových tyčí o délce 4 až 5 m k srovnalé vůli stran, ježto scházel platný projev vůle žalovaného, že toto zboží objedná. Je tu jen zdánlivý projev žalovaného, jenž byl způsoben omylem, ježž zavinil zástupce žalobkyně svým úskočným jednáním, jehož důsledky nese žalobkyně.

Čís. 15086.

Právní ochrana věřitelů v konkursu.

Kdy lze právním jednáním úpadcovým, učiněným před prohlášením konkursu v úmyslu zkrátiti věřitele, odporovati n e j e n podle předpisů odpůřícího práva, nýbrž také podle všeobecných předpisů o náhradě škody (§§ 1293 a násl. obč. zák.). Jde-li o právní jednání učiněná na oko (§ 916 obč. zák.), lze jim odporovati buď podle předpisů o odpůřícím právu v konkursu anebo žalobou o neplatnost simulovaného jednání.

Pokud lze se domáhati náhrady škody, způsobené konkursním věřitelům.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 262/36.)

Žalobce, správce konkursní podstaty Ludvíka S., přednesl, že žalovaní Eduard S., Edmund S. a Marie S. zkrátili s vědomím úpadcovým nedovoleným jednáním ještě před vyhlášením konkursu na jmění úpadcovo konkursní podstatu o zažalovaný obnos, zejména tím, že úpadce jednáním na oko převedl své pohledávky z konta u banky v O. na Eduarda S., který měl pohledávky ty zapůjčiti Edmundu S., ve skutečnosti však Eduard S. byl jen nastrčenou osobou, neboť tyto pohledávky postoupil Edmundovi S. úpadce sám, jak to plyne z toho, že byly knihovně zajištěny ve prospěch manželky úpadcovy, spolužalované Marie S. Žalobou domáhá se proto náhrady škody, způsobené konkursním věřitelům tímto jednáním. N i ž š í s o u d y vycházejíce z názoru, že žalobou je uplatňován odpůřící nárok podle konkursního řádu podle § 29 konk. ř., žalobu zamítly, poněvadž byla podána po uplynutí lhůty v § 46 konk. ř. uvedené.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek, pokud šlo o žalovaného Edmunda S. a uložil prvému soudu v této části nové jednání a rozhodnutí, jinak dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Správce konkursní podstaty jest sice oprávněn jménem věřitelstva jako každý jiný poškozený se domáhati náhrady škody na škůdci podle předpisů občanského zákona a tento žalobní důvod může obstáti i vedle žalobního důvodu odporování právním jednáním podle druhé hlavy kon-